

P. I. C. **PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN**
INTERNATIONALE COMMUNISTEN

— SECRETARIAAT: —
KAPELSTR. 3, BUSSUM

Deze mededeelingen worden
toegezonden aan de Rev. pers.
Men wordt verzocht te plaatsen
wat voor de lezers van belang
kan zijn. Op aanvraag krijgt
ieder deze mededeelingen ge-
regeld toegezonden. Gaarne
ontvangt het secretariaat de
uitgaven der verschillende or-
ganisaties als ruilmateriaal.

BUSSUM 1929

Jrg. II, no 8.
(Maart II).

DE REVOLUTIONAIR SOCIALISTISCHE PARTIJ. II.

Wij zullen in dit laatste deel van onze beschouwingen de "Stellingen inzake het standpunt van de R.S.P." nader beschouwen. Als vanzelfsprekend wordt op de voorgrond geschoven, dat de R.S.P. deelnemen zal aan de komende Kamerverkiezingen op grondslag van haar beginselen. Men mag verwachten, dat, na zooveel jaren van strijd in de revolutionaire arbeidersbeweging, na de hardnekkige pogingen hier te lande o.a. van Gorter en Pannekoek tegen het parlementarisme, dat tenminste iets hiervan is doorgedrongen tot de hersenen van onze politieke koorddansers. Neen, zonder eenige nadere verduidelijking of nadere verantwoording wordt het Nederlandsche proletariaat met het nieuwe verkiezingsinstrument, de R.S.P., op het lijf gevallen. Het lust ons niet om nogmaals aan te toonen, dat het zitting nemen in vertegenwoordigende lichamen in het geheel geen verheldering voor het proletariaat tengevolge heeft. Dat men er voordeel voor het proletariaat behalen kan, aan die illusie maakt zich toch wel niemand meer schuldig? Daarbij komt nog dat de leiders van de R.S.P. in het geheel niet van plan zijn om met werkelijk revolutionaire parolen in het parlement te gaan. Wat dan ook niet kan, daar parlementaire en revolutionaire instelling elkaar vreemd zijn. Zij hebben in het geheel geen idee, wat heden ten dage revolutionaire politiek voeren, wil zeggen. Het wordt dus niet slechts een belachelijke vertooning, maar, en dat is het ergste, bedrog aan het proletariaat.

De R.S.P. gaat zich instellen op het parlementarisme. Zij zal "oppositie" voeren, natuurlijk. Maar deze instelling op het parlementarisme en dit oppositie voeren, beteekent in werkelijkheid een zich instellen op en zich veilig voelen in het kapitalisme. Zij zullen aanlanden op de plaats van degenen, die hun concurrenten zijn, n.l. de C.P.H. en de S.D.A.P. door afwezigheid van eigen proletarische lijn.

Het is overigens verwonderlijk hoe deze stellingen, wat dit punt betreft elkaar tegenspreken. In stelling 4 lezen wij n.l.:

"De sociaal-demokratische arbeidersbeweging is, blijkens de ervaring door haar opgedaan in het parlementarisme en de zuiver democratische oriëntering, niet in staat tegenover het kapitalisme een politiek te voeren, die gericht is op de verwezenlijking van de socialistische principes, ofschoon een verwezenlijking van deze principes de Europeesche beschaving van den ondergang kan redden."

Deze zinnen maken in verband met de onomwonden bereidverklaring tot deelname aan de verkiezingen een verbluffende indruk. Men kan hieruit alleen de gevolgtrekking maken, dat de leiders bezeten zijn van de wensch om, eindelijk ook eens met de groote heeren te mogen meedoen, al

al wordt dit natuurlijk verhuld achter schoonklinkende phrases; zoo b.v. achter deze:

12. De R.S.P. zal daarbij alle nadruk leggen op het feit, dat wanneer het socialisme meer zal zijn dan een voorwerp voor een toast, een middel voor schitterende peroraties, de klassenstrijd ZICH NIET ZAL KUNNEN BEPALEN TOT HET PARLEMENTARISME. BUITEN-PARLEMENTAIRE STRIJDMIDDELEN VAN DE VREEDZAME DEMONSTRATIE AF TOT DEN GEWAPENDEN OPSTAND TOE; zijn naar haar overtuiging in den klassenstrijd onvermijdelijk om te komen tot de proletarische klassestaat, welke onontbeerlijk moet worden gesaakt om het socialisme te verwezenlijken. ZIJ ZAL HAAR PROPAGANDA ER OP RICHTEN AAN DE ARBEIDERSKLASSE DE ONONTKOOMBAREID DAARVAN AAN TE WONEN, TENEINDE EEN EINDE TE MAKEN AAN DEN BESTAANDEN TOESTAND, DAT DE ARBEIDERSKLASSE ONDER LEIDING DER SOC-DEMOKRATIE KEER OP KEER BUIGT EN TERUGSCHRIKT VOOR DE BUITEN-PARLEMENTAIRE STRIJDMIDDELEN DER HEERSCHENDE KLASSE." (Hoofdletters van ons).

Hier komt de geheele vooze politiek in een onontwarbare tegenspraak. Eens tens kan men niet van twee wallen tegelijk eten. Men is revolutionair, of men is het niet. In dit geval: men blijft bij zijn burgerlijke meening en plaatst zich op het niveau van de laat burgerlijke gedachte in al zijn schakeeringen (parlement, vakbeweging), of men is revolutionair en propageert, zooals reeds in het vorige deel van dit artikel is uiteengezet een wijze van strijden, die uitgaat van de socialistische idee, zooals deze haar vorm vond in de arbeidersraden. Daar de leiders van de R.S.P. het revolutionaire verleden verloochend hebben zien zij als eenige weg de parlementaire weg en zijn verplicht die te volgen. En ten tweede, wat zijn dan toch deze "buiten-parlementaire strijdmiddelen". Dat zijn toch in hun oogen middelen, die niet in het parlement gebruikt kunnen worden. Maar dat zegt nog niets. Want deze buitenparlementaire middelen zijn daarom toch ontsproten uit de hoofden van monachen, die zich aan het parlementarisme verkocht hebben. Dus tenslotte toch weer parlementaire middelen. Het zal bij eenige demonstraties, stakingen enz, blijven, ZONDER HET KAPITALISME ECHTER TE KUNNEN EN WILLEN AANTASTEN, want dan zouden zij zich zelf ondergraven. De toekomst zal dit zeker bewijzen en hun halfslachtige houding voor iedereen zichtbaar maken.

Een zeer groot gedeelte der stellingen wordt ingenomen door een kritiek op en een bestrijding van de sociaaldemokratische en de officieele communistische partijen. Dit kan niet anders. Niet levend uit proletarische beginselen ziet zij zich zelve als concurrent van de andere ~~klassen~~ "parlementaire" partijen, zonder daar tegenover een eigen niet sociaal-demokratische en niet-communistische beginselen te zetten. Zoo is dan ook haar uiteenzetting van de noodzakelijkheid en derzelven verwezenlijking van het socialisme allermagerst. Het schijnt de leiders zelfs niet eens te dagen, dat de geschiedenis reeds eens de proletarische samenvatting der arbeidenden heeft laten zien: de arbeidersraden. Zij spelen het klaar - en dit moet nog eens gezegd worden - om in alle talen over deze anti-parlementaire lichamen te zwijgen. Zij brengen het niet verder dan het onderstaande:

"Binnen de grenzen van het economisch systeem van het kapitalisme heeft zich een produktie-apparaat ontwikkeld, dat niet alleen meer op produktieve wijze kan worden beheerd overeenkomstig de economische en politieke wetten van het kapitalisme, doch dat bovendien technisch rijp is voor socialistisch beheer".

Wat dit laatste betreft, het staat voor ons volkomen vast, dat de leiders der R.S.P. hiervan zelf niets gelooven. In de eerste plaats hebben zij geen benul wat "socialistisch beheer" wil zeggen. Zij bedoelen natuurlijk staats-socialistisch beheer. In de tweede plaats, wanneer zij zoo doordrongen zijn van de "technische rijpheid" voor het socialistisch beheer, waarom sturen zij dan de aandacht van het proletariaat in het parlementair vaarwater? Waarom probeeren zij dan niet eindelijk het oude vuil over boord te gooien en het inzicht en de strijdvaardigheid van de socialistische arbeiderbeweging, die volgens hen achter zijn gebleven bij de objectieve mogelijkheden van het socialisme te verhelderen en het vertrouwen in het proletariaat weer te herwinnen?

Het program waartoe de R.S.P. zal moeten komen zal dan moeten berusten op de volgende eischen. Tot vermaak van onze lezers zullen wij ze hieronder herhalen.

1. Schraping van alle oorlogsschulden.
2. Strijd tegen het fascisme met alle goigende middelen
3. Vereenigde Socialistische Staten van Europa.
4. Het brengen van de landbouw op het ontwikkelingspeil van de andere takken van economisch leven.

B. Beeindiging der overheersching over de gekleurde volkeren.

Hiervoor is maar een woord: lapwerk. Schraping van alle oorlogsschulden verandert niets aan de wezenlijke verhouding kapitaal-arbeid. Hoogstwaarschijnlijk is deze eisch uit een buitenlandsch programma opgediept. De Vereenigde Socialistische Staten is een zeer misplaatste leus. In de eerste plaats onhistorisch. Wij weten nog in het geheel niet waar arbeidsgemeenschappen in socialistische zij zullen groeien en dan wanneer Europa socialistisch wordt valt het begrip van "Vereenigde Staten" weg. Het brengen van de landbouw op het ontwikkelingspeil van de andere takken van economisch leven. Hieruit blijkt, dat degeen, die dit samengeflanst heeft geen notie van de Nederlandse verhoudingen heeft. Wij kunnen zonder overdrijving zeggen, dat de organisatie, zoowel landbouw-technisch als economisch van de groote contra, zooals bijv. de koolen verbouw in de Streek, de suikerbietenteelt (deze laatste is nu toevallig door wereld-economisch gebeuren in de knel), de fruitteelt in het Westland volkomen gelijkwaardig is met de andere takken van ons economisch leven. Beeindiging der overheersching over de gekleurde volken. Zooals het hier staat is het niet duidelijk. Vragen aan het kapitalisme om de overheersching te beindigen is onzin. Wanneer de R.S.P. een revolutionaire partij was, zou het begrijpen, dat de snelste weg om hiertoe te geraken de niet-parlementaire klassenstrijd was voor het socialisme. In dit laatste geval hoeft men hiervoor echter geen afzonderlijke eisch te fabriceren.

Tenslotte de "ontwerp resolutie inzake vakbeweging". Wij zullen de aanprijzing van het N.A.S. stilzwijgend voorbijgaan en willen op de volkomen reformistische demagogie wijzen, die in het volgende tot uiting komt:

"De landelijke conferentie van de R.S.P. constateert, dat in de huidige phase der kapitalistische ontwikkeling **MASSALE DAADWERKELIJKE AKTIE DER ARBEIDERS HET VOORNAAMSTE STRIJDMIDDEL IS VAN HET PROLETARIAAT**; dat de **MASSAEE** samenvatting der arbeiders het **GEMAKKELIJKST** in industrieele organisaties kan worden bereikt, die het sterkst op de toepassing van het voornaamste strijdmiddel der arbeidersklasse zijn aangewezen." (Hoofdletters en onderstreping van ons).

Dit is wel het sterkst staaltje van politieke vervlaking en baunhazerij. Het is wel slim met de arbeiders gesteld, dat het mogelijk is menschen, die dergelijk brouwsel maken, nog een aanhang vinden. Inderdaad wanneer men er op uit is om zooveel mogelijk arbeiders op de gemakkelijkste wijze met reformistische illusie samen te vatten - ook door Rosa Luxemburg zoo fel bestreden - dan: in de vakvereniging. Je blijft er gezond bij en bent tegen alle ongemakken verzekerd. En waarom spreekt men niet gewoon van vakverenigingen in plaats van het deftige "industrieele organisatie". Hier schuilt een politiek addertje onder het gras. Geheel onttrokken kunnen de heeren zich niet aan wat zoo in de loop der jaren op revolutionair gebied gebeurd is, schijnbaar toch niet. Het woord vakvereniging klijft zelfs bij hen een minder gunstige klank. Noodgedwongen worden zij toch ook opgestuwd door de gebeurtenissen. Maar ZIJ stellen zich niet open voor de nieuwe winsten van het proletariaat. Integendeel ZIJ buigen en verbuigen het nieuwe totdat het zijn waarde verloren heeft. In dien zin moeten wij ook het voortdurend gebruik van het woord "industrieele organisatie" beschouwen, daar waar zij "vakvereniging" meenen.

Onze meening is dan ook, dat de scherpste bestrijding en onthulling van het ware karakter dezer partij moet plaats vinden, temeer waar zij zich met het etiket links-kommunistisch tooit.

(Opmerking van de tikker van de stencils aan de schrijver het het artikel:

Waarde kameraad,

Hoe wil je karakter van deze partij onthullen, die zich al als karakterloos aandient. Gebruik je tijd beter. Wat Sneevliet o.s., daar in mekaar getimmerd hebben is niet waterdicht, daar houdt geen arbeider het onder uit z onder een reformistische longontsteeking op te loopen. Beroerd voor hen wat het klimaat voor politieke longlijders zal er op de duur, zelfs hier in Holland niet beter op worden.

P. I. C. PERSMATERIAAL VAN DE GROEPEN VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

— SECRETARIAAT: —
KAPELSTR. 3, BUSSUM

Deze mededeelingen worden toegezonden aan de Rev. pers. Men wordt verzocht te plaatsen wat voor de lezers van belang kan zijn. Op aanvraag krijgt ieder deze mededeelingen geregeld toegezonden. Gaarne ontvangt het secretariaat de uitgaven der verschillende organisaties als ruilmateriaal.

Bussum 1929

Jaargang **II**, no 9
(Maart III).

Anarchistische Jeugd Internationale

ANARCHISTISCHE JEUGD INTERNATIONALE (A.J.I.) of
ONS IS NIETS TE DOL.

Bijdrage tot de kennis van de waanzin.

Het Februariummer van de persdienst der A.J.I. bevat een artikel: "De Klassenstrijd", dat een schel licht werpt op de warboel, die in de bovenkamers van deze zich noemende anarchisten heerscht. Het is waar: de anarchisten zijn nooit bijzonder sterk geweest in het formuleeren van hun beginselen, maar in ieder geval komt hun hier in Nederland toch de verdienste toe tegenover de alle activiteit doodende tendenzen van sociaal-democratie en vakbeweging althans met het woord het zelfhandelen der massaas hoog te hebben gehouden. De toespitsing van de klasseverhoudingen en het feit, dat de heele vakbeweging, zoowel "moderne" als syndicalistische en anarcho-syndicalistische, in voortdurende belangengemeenschap tusschen kapitaal en arbeid leeft door de "strijd" achter de groene tafel, verlangt nu echter een ondubbelzinnige houding tegenover deze vakbeweging om deze te vernietigen, opdat het zelfhandelen niet de phrase wordt, om de voortdurende samenwerking met de behoudende machten van het Kapitalisme te bemantelen.

Ongetwijfeld is het proces van zelfbezinning binnen de anarchistische georiënteerde arbeiders aan het werk. De zwakke aanloopjes, die bij de bedrijfsorganisaties bij de gemeentebedrijven begonnen, werden echter gestuit, doordat deze organisaties zich met betreurenswaardige ijver met de corrupte bende der I.A.A. vereenigden. De "Groepen rond de Vrije" stelden nog het conservatieve element uit de anarchistische beweging voor, waar men "niets geleerd en niets vergeten heeft". "Beginselen" en "strijdmethoden" en phrases zijn nog precies dezelfde als die van voor 50 jaar. Het is uitgesloten, dat daar frissche krachten voor een verjongde, op nieuwe grondslagen opgebouwde arbeidersbeweging zouden liggen.

Toch gaat het proces van omgroepeering binnen de anarchistische beweging voort. En zoo vinden we dan in het S.A.V. (Sociaal Anarchistisch Verbond) een samenvatting, waarvan een groot deel der leden inziet, dat we er met de oude, versleten phrases der anarchistische beweging niet komen. Het S.A.V. plaats zich volgens de beginselverklaring zonder voorbehoud op het standpunt van de klassenstrijd, terwijl echter de houding tegenover de vakbeweging nog een open vraag is. Zooveel is zeker, dat de poging van een vakbewegingsphrasieur, om het S.A.V. de beginselverklaring der I.A.A. te doen aanvaarden, mislukte. Deze poging om het S.A.V. als bijwagen van de "revolutionaire" vakbeweging te gebruiken is ten minste afgeslagen. In hoeverre het S.A.V. zich op de weg van de revolutionaire klassenstrijd verder ontwikkelt, is nog een open vraag.